

nogle Fortyffelser af Murene paa Forterne, vil jeg indrømme, at jeg ikke troede, at jeg uden at fornærme Regjeringen kunde regne dette med til Programmet. Jeg antog, at det var af de Ting, som maatte kom frem af Bihensyn, men at de ikke kunde være Programspørgsmaal, og jeg har fundet Medhold deri hos det ærede Medlem, der idag erklærede, at han havde mistet sin Stemme, nemlig det ærede Medlem for Odense (G. Koch). Igaar, da han endnu havde Stemme, erklærede han nemlig, at han fandt, at det var et meget tyndt Program, en tynd Maade at hævde Forsvarssagen paa, og han beklagede, at vi gik frem paa den Wei. Da Regjeringen derimod igaar endelig udtalte sig om Sagen, syntes jeg, at Stillingen atter fik et andet Udseende. Den høitærede Conseilspræsident traadte op og hævdede med megen Bestemthed, at det endnu bestandig var Regjeringens Opgave at gennemføre Forsvarssagen. Den ærede Minister sagde, at det var Regjeringens Opgave af al Magt at søge at bøde paa den lidet tilfredsstillende Tilstand, hvori vort Forsvarsvæsen befinder sig, og at Regjeringen, saalænge den stod her, ved alle Midler vilde gennemføre, hvad der var nødvendigt. Personerne vare den ligegyldige; det var kun Sagen, hvorpaa det kom an; det kom kun an paa det, som var nødvendigt efter de Sagkyndiges Mening, og det vilde være Regjeringens særdeles hjært at forlade Tabuetterne, naar den troede, at der var Andre, som bedre kunde gennemføre Forsvarssagen efter hvad den ansaa for absolut nødvendigt i denne Sag. Jeg maa tilføje, at jeg kun saaned en Ting i denne Erklæring, og det var en bestemt Definition af, hvad det Nødvendige er, og dette maa nødvendigvis medføre, at man bliver noget tvivlsom med Hensyn til, hvorledes man skal fortolke eller forstaa denne Regjeringens Erklæring. Er det Nødvendige det, som i Nar staar paa Finantsloven? Er det, som Regjeringen anser for det absolut Nødvendige: Fortyffelsen af Forterne og Pantserkibene? Hvis det er Tilfældet, maa jeg tilføje, dels at det ikke er overordentlig Meget, dels at det i alt Fald er en Del mindre, end hvad Folkethinget har foreslaaet at føre igjennem. Det forekommer mig altsaa, at Regjeringen just ikke behøvede at blive for at føre dette igjennem, da den kunde faae meget mere ved at gaa sin Wei. Det forekommer mig derhos, at Regjeringen, hvis den kun faae paa dette ene Punkt, som den i Nar har fremsført paa Finantsloven, maatte slutte saaledes: Ingen er mere usikkert til at føre det igjennem end netop vi. Jeg skal tillade mig at minde om denne Sags Gang. Regjeringen — ikke den nuværende, men en anden — har for nogle Nar tilbage foreslaaet en stykkevis Reform og igjennem Lapper søgt at konstruere den hele Plan, men derpaa blev der fra Thingets Side svaret, at man ikke vilde gaa ind paa Stykker, førend man faae Planen; nu har man set Planen, den

er — med den høitærede Conseilspræsidents Tilladelse — bleven forkastet af tre Fjerdedele af det danske Folk, og derefter formener den høie Regjering nu, at der skulde være bedre Udsigt for den til at gennemføre Stykkerne. Dette er saa meget mere mærkeligt, som det udtværfelig er hævdet fra dette Things Side, at Betingelsen for Gjennemførelsen saavel af Planen som af Stykkerne var en retfærdig Betsatning, men paa denne retfærdige Betsatning vil Regjeringen heller ikke gaa ind. Det synes, at Regjeringen maatte kunne sige sig selv, at, hvis nogen Regjering er usikkert til at gennemføre disse Sager, er det netop den nuværende; enhver anden vilde have lettere derved. En Regjering, der baade vilde gennemføre Sagen paa Grundlag af en Indtægts- og Formuestat, og om hvilken man i det Mindste kunde haabe, at den havde en anden Plan, end den nuværende Regjering har indrømmet at have, vilde have, jeg vil ikke sige en absolut, men dog en vis Udsigt til at kunne gennemføre Noget, hvorimod den Regjering, der bestemt modsætter sig Betingelsen for Gjennemførelsen, nemlig den retfærdige Skattefordeling, og hvis Plan man selvstændig kender, saaledes, at man altsaa veed, at man, idet man gaar ind paa et Stykke, arbejder med paa en Plan, der er forkastet, er absolut usikkert til at gennemføre Noget; det er klart. Det forekommer mig altsaa, at den strenge Logik maatte føre til, at Regjeringen, hvis det virkelig var dens Mening, at det var Hovedsagen ved Gjennemførelsen af det Hele, hvad den i Nar paa Finantsloven har erklæret for nødvendigt, og hvis den virkelig med Glæde vilde vige for Enhver, der kunde gennemføre dette, maatte vige for enhverformhelt Regjering, thi ingen kan i mindre Grad end den nuværende Regjering have Udsigt til at gennemføre det. Jeg har imidlertid nogen Tvivl om, hvorvidt Regjeringen virkelig betragter dette som det Nødvendige. Conseilspræsidenten sagde nemlig, at efter hans Mening var det det Nødvendige og absolut Fornødne, hvad de Sagkyndige kaldte absolut fornødent; men jeg veed rigtignok ikke, hvad Regjeringen forstaa ved de Sagkyndige, thi det er uheldigt, at de Sagkyndige baade i dette Thing og udenfor ere høist uenige. Man kan dog ikke antage, at de Sagkyndige i dette Thing skulde udgjøre de egentlig Sagkyndige, medens de Sagkyndige i det andet Thing, som Regjeringen dog ellers har en vis Sympathi for, og de Sagkyndige udenfor Thingene skulde regnes for Iffe-Sagkyndige; det vedkommer ikke Sagen, hvor man sidder. De Sagkyndige i det andet Thing have imidlertid udtalt sig paa en alt Andet end sympathetisk Maade — i det Mindste er det Tilfældet med en meget fremragende Sagkyndig — om Regjeringens Fæstningsplan i det Hele, og det er netop for de Sagkyndige udenfor Thinget, at den Forsvarsplan med Hensyn til Befæstning